

Sygn. akt *X Ga 369/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący SSO Lesław Zieliński

Protokolant ***Aleksandra Ciesińska***

Po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku

z powództwa: ***H. K.***

przeciwko: ***(...) sp. z o.o. w R.***

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 14 kwietnia 2015 r.

sygn. akt VI GC 843/14

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanej spółki na rzecz powoda kwotę 90,00 (dziewięćdziesiąt 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa w postępowaniu odwoławczym.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X Ga 369/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Rybniku utrzymał w mocy nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 29 lipca 2014r. w części obejmującej odsetki od kwot, w pozostałej części uchylił nakaz zapłaty i umorzył postępowanie oraz zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz powoda H. K. koszty procesu, a także nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku opłatę od pozwu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwana zobowiązała się zapłacić na rzecz powoda przewoźne w wysokości 10.028,85 zł w terminie do 4 czerwca 2013r. Na wniosek pozwanej powód prolongował termin zapłaty do dnia 30 czerwca 2013r. Pozwana pomimo dodatkowych wezwań do zapłaty nie zapłaciła należności w terminie.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty w części obejmującej odsetki od kwot, w pozostałej części uchylił nakaz zapłaty i umorzył postępowanie. Sąd wskazał, iż istota sporu

po ograniczeniu roszczenia procesowego sprowadzała się do rozstrzygnięcia o roszczeniu odsetkowym. Przyczyną ograniczenia roszczenia było dokonanie zapłaty przez pozwaną.

Od powyższego wyroku pozwana wniosła apelację zaskarżając go w części, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie w całości nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Bytomiu i oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Zaskarżonemu orzeczeniu pozwana zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przeprowadzenie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a także naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy, a to art. 299 k.p.c. w zw. z art. 302 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne pominięcie dowodu z przesłuchania przedstawiciela pozwanej w charakterze strony postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy

– w niniejszej sprawie pozwana w apelacji wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji pozwanej należy wskazać, iż były one nieuzasadnione.

Sądowi I Instancji nie można zarzucić wadliwej oceny dowodów. Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego Sądowi I instancji w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można. Polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu i przedstawienie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia apelacji.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza jedynie stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wykazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich

wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, z dnia 12 kwietnia 2001 r., sygn. akt II CKN 588/99).

Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może się ostać. Sąd Rejonowy w szczególowy sposób odniósł się do dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Nie sposób również uznać zarzutu naruszenia art. 299 k.p.c. w zw. z art. 302 § 1 k.p.c. za trafny. Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, że dowód z przesłuchania stron nie został przeprowadzony wyłącznie z winy pozwanej, z uwagi na jej niestawiennictwo na rozprawie pomimo skutecznie doręzonego wezwania. Poza tym przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny i w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wydaje się być bezprzedmiotowe, jako że zostały wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Co zdaniem Sądu Okręgowego wymaga szczególnego podkreślenia, jedynym źródłem ograniczenia powództwa było zaspokojenie głównego roszczenia w toku postępowania. Zaś rezygnacja przez powoda z odsetek nie została wykazana.

W tej sytuacji zarzuty apelacji nie mogły zostać uwzględnione.

Dlatego biorąc powyższe pod uwagę i nie znajdując przesłanek do wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, zgodnie z art. 385 k.p.c. apelację oddalono. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez powoda w toku postępowania odwoławczego złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 90 zł.

SSO Lesław Zieliński